

*Til § 2*

Bestemmelsen indeholder regler om fastlæggelse af forældelsesfristernes begyndelsestidspunkt.

Efter forslaget vil bestemmelsen gælde i relation til alle lovens frister og tillægsfrister, medmindre andet følger af andre bestemmelser i loven. Forslaget indebærer, at der – i modsætning til, hvad der følger af gældende ret – som udgangspunkt vil gælde samme begyndelsestidspunkt for den korte forældelsesfrist og den absolutte frist i tilknytning hertil.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

*Til stk. 1*

Det foreslås i stk. 1, at forældelsesfristerne, medmindre andet følger af andre bestemmelser, regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt.

Dette svarer til, hvad der følger af gældende ret i relation til den korte forældelsesfrist, jf. 1908-lovens § 2, 1. pkt., men der i relation til den lange, absolutte frist efter Danske Lov 5-14-4 er tale om en ændring fra stiftelsestidspunktet til forfaldstidspunktet.

Medmindre andet følger af den enkelte bestemmelse, vil reglen også gælde i relation til lovens *særlige forældelsesfrister*, eksempelvis fristen på 10 år for fordringer, der hviler på et særligt retsgrundlag (§ 5), og fristen på 10 år for fordringer i henhold til pengelån eller ubevilgede overtræk på konti i pengeinstitutter (§ 6).

»Det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt« betegnes sædvanligvis forfaldstidspunktet. I tilfælde, hvor ydelsespligten forudsætter påkrav eller opsigelse fra kreditors side, løber fristen fra det tidligste tidspunkt, til hvilket ydelsespligten kunne aktualiseres, ikke først fra det tidspunkt, hvor skyldneren – efter påkrav eller opsigelse – har pligt til at erlægge ydelsen (handlingstidspunktet). Skal ydelsen erlægges straks efter påkrav, regnes fristen således fra det tidligst mulige tidspunkt for påkravets fremsættelse. Er der indrømmet skyldneren en opsigelsesfrist, regnes forældelsesfristen ikke fra det tidligste tidspunkt, på hvilket opsigelse kunne afgives, men fra det tidligste tidspunkt, til hvilket opsigelse kunne ske. På dette punkt er der foretaget en sproglig præcisering i forhold til 1908-lovens § 2, 1. pkt.

Der er ikke tilsigtet en ændring af den praksis, der foreligger i henhold til 1908-loven med hensyn til fastlæggelsen af begyndelsestidspunktet.

Forfaldstidspunktet for så vidt angår *kontraktmæssige forpligtelser* fastsættes efter almindelige obligati-

onsretlige regler, og hvis det af aftalen eller udfyldende regler kan udledes, at opfyldelse skal ske på et bestemt tidspunkt, løber forældelsesfristen således fra dette tidspunkt. Omfatter kontraktforholdet flere ydelser, der skal erlægges til forskellige tidspunkter, beregnes forældelsesfristen særskilt for hver enkelt ydelse. I tilfælde, hvor forfaldstiden er udskudt ved, at skyldneren efter anmodning har fået *henstand*, begynder forældelsesfristen først at løbe fra udløbet af henstandsperioden. Vedrørende tilfælde, hvor der er indrømmet skyldneren *løbedage* eller i øvrigt en vis frist, inden for hvilken betaling er rettidig, henvises til stk. 2.

Forældelsesfristen for krav i anledning af *misligholdelse af kontrakt* løber fra misligholdelsen, jf. den udtrykkelige bestemmelse herom i stk. 3.

Ved *erstatningskrav uden for kontraktforhold* er begyndelsestidspunktet skadens indtræden, jf. den udtrykkelige bestemmelse herom i stk. 4.

Forældelsesfristen ved *tilbagesøgningskrav* løber fra det tidspunkt, da den fejlagtige betaling fandt sted. Forfaldstidspunktet for et *berigelseskrav* må antages at være det tidspunkt, da berigelsen indtræder. Ved *krav om betaling af skatter og afgifter* løber fristen fra det tidspunkt, som i lovgivningen er fastsat som seneste betalingstidspunkt for den enkelte skat eller afgift, jf. herved også stk. 2.

*Krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder*, eksempelvis krænkelser af varemærkerettigheder, og *konkurrenceretlige krænkelser* kan strække sig over længere perioder, der omfatter en række krænkende handlinger foretaget af samme krænker. Begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen for sådanne krænkelser regnes successivt fra de tidspunkter, hvor de enkelte krænkelser fandt sted.

Forfaldstidspunktet for *krav på refusion af udgifter til administrative selvhjælpshandlinger* efter f.eks. §§ 69 eller 70 i miljøbeskyttelsesloven eller § 68, stk. 1, eller § 73, stk. 1, i jordforureningsloven, er det tidspunkt, hvor myndigheden faktisk har afholdt de pågældende udgifter.

I relation til *den absolutte forældelsesfrist* indebærer forslaget som nævnt som udgangspunkt en ændring fra stiftelsestidspunktet til forfaldstidspunktet, jf. § 3, stk. 3, nr. 3. Det er ved erstatningskrav i kontraktforhold ensbetydende med en ændring fra aftale-tidspunktet til misligholdelsestidspunktet.

I relation til den absolutte frist ved erstatningskrav uden for kontrakt (og erstatningskrav i kontrakt i anledning af personskade eller miljøskade) foreslås begyndelsestidspunktet fastsat til tidspunktet for den